

Елена в кутия

Елена. Познавате ли Елена? Хубавата Елена, за която се водят войни, Елена, с ореол, сияйната, избрана, да бъде затворена в кутия. За тази Елена избирам да говоря. Затворената, принадлежащата, безгласната, смачкана и натикана в кутия. Без крака, без ръце, без думи. Това, разбира се, е метафора. Ужасът и страхът, обаче са истински. Давам си сметка, колко нелицеприятно е да се говори за насилие. Насилието, което се случва зад затворените врати на дома на Елена. Насилието, което не виждаме. А дори и да видим или чуем, предпочитаме да се обърнем на другата страна. Да кажем- това са семейни проблеми, трябва да седим настрана. Затова Елена мълчи. Тя знае, че няма кой да ѝ помогне, нея никой не я чува. Тя самата не е сигурна, че ако се опита да говори, от устата ѝ ще се отрони звук, или дума, или вик... Елена вярва, че си го е заслужила. Тя е виновна. Не става за нищо. Думи, думи, думи... Само такава се познава- неспособна и проваляща се. Не успява да угоди на всесилния, знаещ и можещ в живота ѝ. Този, на когото е подчинена. Този, който казва кое е добро и кое - лошо. Съдника ѝ. Тя е зависима от него, от благоволения му. От присъдата му. От ръцете, които удрят. От омагьосания кръг, в който я завъртат тези ръце. Цялото ѝ съществуване е отдадено на това, да усети и предвиди, как да бъде такава, каквато се иска от нея, за да бъде помилвана. Елена обаче не успява. Случва се отново. Пребивава в бясна въртележка на привидно спокойствие и едва успяла да си поеме дъх, за сетен път, я връхлита гнева. Разрухата. Елена познава тишината, в която часове наред, усеща единствено топлината на сълзите си. Огромни и тежки сълзи. Сълзи, които не носят утеха. Свита на пода, разбита, сама. На следващия ден, Елена трябва да намери сили и да продължи. Води децата си на училище. Отива на работа. Мълчи. Болката е само нейна. Срама и вината я държат заключена.

Стотици "Елени", намират смелост да ни потърсят за помощ. Разпознават "Анимус", като организация, която помага на жените "Елена" и на децата им. Понякога, дори не знаят точно как. Обаждат се на горещата ни телефонна линия за пострадали от насилие. Някои от тях, остават само треперещ глас. Не успяват да съберат сили. Това, което се опитваме да правим, е да помогнем на Елена да си спомни коя е, от времето, преди някой да реши това, вместо нея. Опитваме се, да помогнем на Елена да отвори кутията и да подиша. Чуваме Елена, дори и когато не може да говори. Държим ръката на Елена, докато не се почувства готова, да излезе от кутията, в която е затворена. Показваме на Елена, че света навън, освен несигурен и труден, може да ни изненадва с добротата си. Помагаме на Елена, да се бори за правото си на глас, за правото си да се защити, за правото си, да се бори за децата си, за правото да има права. И да остане жива.